

Sygn. akt V CSK 149/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J.P.

przeciwko L.K. i I.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 5417 zł (pięć
tysięcy czterysta siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o zapłatę oddalił apelację powoda J.P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 lutego 2018 r., oddalającego powództwo.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że jest oczywiście uzasadniona, gdyż dochodzona pozwem wierzytelność wchodzi w skład majątku spółki cywilnej, zatem po stronie powodowej zachodziło współuczestnictwo konieczne obojga współników, a Sąd pierwszej instancji był zobligowany do zastosowania art. 195 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia trafnie podniesiono, że zastosowanie art. 195 k.p.c., wywodzone ze współuczestnictwa koniecznego po stronie powodowej, jest uzasadnione tylko wtedy, gdy sytuacja prawna kilku osób jest jednakowa w stosunku do żądania zawartego w pozwie wniesionym tylko przez jedną z tych osób, niemającą jednak w tym zakresie samodzielneho uprawnienia (legitymacji). Z akt sprawy tymczasem w sposób oczywisty wynika, co zaakcentował także Sąd Apelacyjny, że powód – nie tylko w pozwie, ale także w toku postępowania – twierdził jednoznacznie, iż dochodzona szkoda została poniesiona wyłącznie przez niego – nie przez współników lub spółkę – i że tylko on był stroną rozwiązanej umowy dzierżawy. Stanowiska swego nie zmieniał nawet wtedy, gdy pozwani zarzucali brak jego legitymacji w dochodzeniu wytoczonego powództwa, zatem Sąd pierwszej instancji nie mógł podejmować jakichkolwiek działań z urzędu, a w szczególności „zmuszać” do wstąpienia do sprawy osoby, która nie była wskazywana przez powoda jako uprawniona ani sama takiej deklaracji nie składała.

W tym stanie rzeczy nie można mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazywanej przez powoda jako przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.